

СИНХРОН В ДИСТАНЦИОННА СРЕДА

Георги Ключуков

Увод:

„Колко често има пълен синхрон между мислите, чувствата, действията и думите ни? Ако сме честни, отговорът е много рядко.“

Този цитат от Ирина Вълчева-Кръстева ме кара да се замисля, че синхронът е един от най-търсените и желани резултати, не само в спорт, изкуство и наука, но и от чисто човешка гледна точка. Във времена, в които е правилно и похвално да се изолираш от близки, приятели и колеги, уж за всеобща безопасност, да докладваш и изпращаш сигнали за хора, доближили се на повече от 1,5 м. или забавляващи се в обща прегръдка или танц, усетът за сантимент от полъха на едно време, в което се радвам, че не съм имал щастието да се родя, е повече от натрапчив, меко казано неприятен и бъдещ подозрение и притеснения относно бъдещата реалност, която ни очаква. В тази странна и лишена от изконни човешки ценности и свободи ситуация най-потърпевши са децата, особено тези, които имат желание да се развиват в допълнителните или извън образователни дейности, където без значение дали са групови или индивидуални такива, синхронът е потребност за съществуването им. Оказа се, че технологиите не са все още на толкова високо ниво, че да могат да заменят всяко реално физическо присъствие, поне за сега. Но въпреки това, нашите дейности, развиващи индивидуалната и колективна мисъл, възможности и умения у децата, се сметнаха за „натоварващи“, пред изчитането на един урок в онлайн среда и даването на куп домашни за след това. За щастие не и според мнението на родителите и децата, участващи във всеки един от творческите процеси в ЦПЛР – ОДК гр. Варна.

Теза:

Синхрон в дистанционна среда е възможен с предварителна и точна разпределеност на индивидуалните задачи в колективната работа, само и единствено чрез

инструментариума на постпродукционната обработка на материалите на всеки един от участниците.

Изложение:

*Как се роди идеята за коледния концерт на ВА „Звездни струни“ – „Чудо подари ни!“
?*

Вдъхновение, както и възможните начини за осъществяването на подобна продукция получих от един от моите кумири в музикален смисъл – Джейкъб Колиър и едно от видеата в официалния му Ютюб канал. След това вдъхновение, реших да експериментирам с емблематичната песен, от репертоара на състава – „Цветна снимка“ (песен за Варна). Всичко по направата на записите, изпращането им и обработката на видеата ми отне общо два дена. Това ми даде увереност, че щом толкова бързо се справихме с една песен, няма да е никакъв проблем да запишем 11, които да обединя в кратък коледно-музикален филм.

Веднага след реализирането на песента започнах да си водя записки и план как точно трябва да се случи това. Подготвих всички материали за децата от различните групи, по гласове, ритмичното изговаряне на текстовете и т.н. Направих план за записите и нужните реквизити и изисквания за заснемането на видеата към всяка песен.

Едно от основните условия беше всички да са със слушалки, да изпеят песента в стая без странични шумове, за да мога след това да ги насложат един върху друг без това да разваля качеството на звука.

След разрешаването на техническите параметри за качествен звук, до колкото е възможен, се появи и казусът с облеклото и поведението на децата пред камера. Дали да е изцяло режисирано или всеки да направи, каквото му идва от вътре. Тук реших да поставя общи теми и параметри за облекло и поведение, за всяка песен по отделно, но исках да дам свобода на всеки, да се себеизрази по свой си начин.

Това пък ми даде моята свободата в постпродукцията да аранжирам и направя подходящ монтаж според индивидуалното представяне на всеки в различните песни.

Колко време е нужно за реализирането на подобна продукция?

Ако човек работи сам и с работно време, както му е заложено по договор, може би 4 до 5 месеца. Поради късната ми хрумка обаче се наложи да се справя за 1 месец.

Концерта беше с песни, които децата вече са пяли, докато са учили присъствено или с нови такива?

6 от песните бяха нови за децата от различните възрастови групи, останалите 5 бяха такива, които вече бяхме учили и изпълнявали и друг път, но въпреки това за тях беше съвършено различен опит, защото са свикнали да се слушат, докато музицират, а така им се наложи да си представят само как биха звучали като запечат заедно.

Защо имаше посвещение?

Посвещението нямаше как да не бъде част от целия процес и реализация на концерта. Основателят на ВА „Звездни струни“ – диригент Теодор Сотирова, беше мой учител, ментор и приятел, не само на мен, но и на децата от ансамбъла. Преждевременната ѝ загуба ни разтърси из основи, но не бих допуснал делото и духът ѝ да не са част от всичко, което правя от тук нататък с децата. Вярвам, че някъде там е успяла да чуе и види това, които сътворихме в нейна памет и силно се надявам да ѝ се е харесало. Без нейния дългогодишен и отдаден труд със сърце и душа, концертът нямаше да бъде възможен, колкото и задълбочени в следствие да се оказаха познанията ми с аудио и видео софтуери.

Заклучение:

Синхрон в дистанционна среда, макар и възможен под някаква форма е имагинерен и нереален, поне по общочовешкия начин. Той е лишен от реално присъствие и реална заедност в общите занимания. Но на фона на постоянното вменияване на вина у децата от висши държавни фигури, на размитата им вече представа за комуникация, учение и съществуване въобще, дистанционните форми на изкуство, спорт и наука се явяват единствения отдушник и спасител на психиката, творческото желание за себеизразяване и принадлежност на децата.

Нека не забравяме, че най-вкусната лимонада се прави с най-киселите лимони и за щастие дистанционното все още е в ръцете ни!

Длъжни сме да го използваме по най-добрия и светъл начин.